

[Justitsministeren.]

bevirke en stigning i de legale aborters antal. Det er, forstod jeg, det, der lå bag ved hr. Johan Niensens betragtninger.

Jeg vil til det allersidste betvivle, at man virkelig skulle foretrække abort fremfor antikonception. Jeg kan ikke tænke mig, at nogen ville foretrække de overordentlig store vanskeligheder, der er forbundet med det, de lidelser, der er forbundet med det, for den forholdsvis lette måde, hvorpå prævention finder sted i vore dage.

Jeg vil også gerne sige, at selv om der er en nedgang og en betydelig nedgang i de illegale aborters antal, så er der dog stadig væk et betragteligt antal illegale aborter. Det er min hensigt med dette lovforslag, hvis det bliver gennemført, at komme disse illegale aborter til livs, således, som det også er blevet sagt fra anden side heroppe, at man ombytter, om jeg så må sige, de illegale aborter, hvor de i øjeblikket sker, med nogle legale aborter, indtil den oplysning, som vi vil sætte alt ind på, er trængt helt igennem, og indtil vi har fået skabt sådanne forbedrede boligforhold og forbedrede sociale forhold, at ingen kvinde længere deri finder nogen grund til at ønske ikke at føde barnet.

Hr. Johan Nielsen fremsatte nogle udtalelser om, at forslaget strider mod den kristne religion. Jeg er ikke enig med det ærede medlem. Jeg kan ikke se, at det er rigtigt. Hvis ikke jeg misforstod det ærede medlem hr. Falk Hansen, så forstod jeg også, at han havde den opfattelse, at der er intet i dette lovforslag, såvel som der heller ikke er noget i lovforslaget om fri abort, der strider mod den kristne religion. Jeg er på dette felt enig med hr. Falk Hansen, og jeg er også klar over, at der er overordentlig mange, der har samme religiøse anskuelse som hr. Johan Nielsen og hr. Falk Hansen, der ikke finder, at der i disse forslag er noget, der strider imod religionen.

Fru Clara Munck talte om de illegale aborter og mente, at der var en sådan nedgang i de illegale aborters antal, at der ikke var nogen grund til at fremkomme med denne lov, og at vi blot kunne vente og lade den nuværende lov gælde; så ville de illegale aborter falde bort af sig selv. Jeg håber, at det bliver rigtigt, men jeg gentager, at der stadig er et betydeligt antal illegale aborter. Jeg henviser også til, at der i øjeblikket finder en ulige be-

handling sted af kvinder i forskellige dele af landet. Det kan ikke være rimeligt, at der gælder forskellige regler i København og i andre dele af landet. Det kan ikke være rimeligt, at kvinder har en lettere adgang herinde til at få legal abort, end man har det i andre dele af landet, og en af hensigterne med dette lovforslag er netop at skabe lighed for loven også på dette område, ikke at opretholde forskelsbehandlingen.

Der er en enkelt bemærkning i mindretallets udtalelse i betænkningen, som jeg gerne vil sige et par ord om; det er den udtalelse, der lyder sådan:

„Når der trods alt er ønske om at ville gå så langt som regeringsforslaget, der giver tilladelse til afbrydelse af svangerskab i betydelig øget omfang, er det ikke længere nogen etisk holdning, som kan begrunde modstand mod indførelse af fri abort.“

Jeg går ud fra, og det hørte jeg for så vidt også her, at det er den betragtning, som navnlig hr. Morten Lange har givet udtryk for, at en principiel etisk vurdering af disse forhold må føre til, enten at man tillægger fosteret samme eller dog næsten samme retsbeskyttelse som et levende, født menneske og derfor kun tillader svangerskabsafbrydelse i ganske snævert omfang med udgangspunkt i en nødretsgrundsætning, eller at man gennemfører en fri adgang til svangerskabsafbrydelse og dermed overlader til den enkelte kvinde at afgøre med sin egen samvittighed, om hun ønsker at få sit svangerskab afbrudt.

Jeg har ikke ved fremsættelsen af forslaget følt mig bundet af dogmatiske alternativer af denne art, og de er efter min mening heller ikke egnede til at danne grundlag for overvejelser om, i hvilket omfang svangerskabsafbrydelse skal være lovlig.

Det, der har været afgørende for mig ved fremsættelsen af det foreliggende lovforslag, er, at der, så vidt jeg kan skønne, igennem længere tid har været et misforhold mellem den gældende lovgivning og den almindelige vurdering, den almindelige moralske vurdering af disse spørgsmål.

Dette har, som det er påvist i det sagkyndige udvalgs betænkning, medført, at der har måttet gives afslag på ansøgninger om svangerskabsafbrydelse i tilfælde, hvor det efter en almindelig opfattelse i dag måtte